

จากใจศิษยาภิบาล คริสตจักรที่ 4 สืบสัมพันธ์วงศ์
สวัสดีครับ พี่น้องที่รักในพระคริสต์

ให้เราเรียนรู้ว่า **วันอาทิตย์ทางตาล** คือ อะไร? มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับเราในปัจจุบัน
อย่างไรบ้าง? **‘พระเมสสิยาห์’** แปลว่า อะไร? **ใคร** คือ พระเมสสิยาห์? **‘ภารกิจของพระเมสสิยาห์’**
สองอย่าง คือ อะไร? สำคัญ ous ไร? **ถึงแม้ว่า** เราจะกลับคืนดีกับพระเจ้า **แต่**ธรรมชาติบาปของมนุษย์
ก็ยังเกาะติดเราอย่าง แน่นหนา **ดังนั้น** สิ่งเดียวที่เราสามารถทำได้ **คือ** อะไร? เพราะเหตุใด? **ขอสำรวจ**
ชีวิตว่า คุณตั้งใจปฏิเสธ ตนเอง **ไม่หา** ข้ออ้าง ที่จะ **ไม่เชื่อฟัง** พระเยซูคริสต์ และ **มุ่งมั่นตั้งใจ** ที่จะรัก
พระองค์มากยิ่งขึ้นทุกๆวัน **หรือไม่?**

อย่าลืม ตรวจสอบว่าเรา **ได้รับพระพรจากพระวณะอย่างเต็มที่แล้ว** ด้วยการตอบคำถามที่ปรากฏ
ในตอนท้าย ทบทวนคำเทศนา และเตรียมตัวศึกษาพระวณะมา ก่อนฟังเทศนา ด้วยนะครับ

ขอพระเจ้าทรงอวยพระพร

ศจ.ดร.บัตอน บูญอิต

การเดินทางร่วมกับองค์พระเยซูคริสต์

พระธรรมลูกา 19:20-48

ตอน: พระมหากษัตริย์เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม (วันอาทิตย์ทางตาล)

ท่านลูกาได้เขียนพระธรรมลูกาโดยเน้นการเดินทางขององค์พระเยซูคริสต์เข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม
ซึ่งเริ่มต้นในบทที่เก้า แล้วมา ถึงเป้าหมายในบทที่ 19 จนกระทั่งจบเล่ม (ในบทที่ 24) ท่านลูกาบันทึกถึง
เหตุการณ์ที่องค์พระเยซูคริสต์เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มเป็นครั้งสำคัญครั้งสุดท้าย ก่อนหน้านี้ เป้าหมาย
พันธกิจของพระองค์ คือ การเทศนาสั่งสอนให้ทราบว่ “แผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้แล้ว” พระเยซูคริสต์
ทรงเชื่อเชิญ คนหลากหลายที่ฟัง ให้เข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าโดยเฉพาะคนที่ยากจน คนที่สังคมมองข้าม
คนที่ไร้ที่พึ่ง ล้มเหลวและไม่มี ความหวัง คนเหล่านี้มาห้อมล้อมองค์พระเยซูคริสต์เป็นชุมชนใหม่ ในขณะที่
เดียวกัน พระเยซูคริสต์ทรงเตรียมสาวกของพระองค์เพื่อที่จะเผชิญอนาคต

เราจะพบว่าในบทนี้และบทถัดไป แม้แต่สาวก “วงใน” ของพระเยซูคริสต์ก็จะรู้สึกสับสน เราจะพบพวกเขา
มีความมั่นใจและคึกคะนองในการที่พระเยซูคริสต์เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย, แล้วก็มีความ
สงสัยเกี่ยวกับอนาคตและว่าวุ่นใจในห้องชั้นบน, หวาดกลัวในสวนเกทเสมนี และ หลบหนีไปในขณะที่
พระเยซูทรงถูกตรึงที่ไม้กางเขน (ยกเว้นยอห์นเท่านั้นที่อยู่ที่นี่) พระกิตติคุณไม่ได้เป็นเรื่องราวของเหล่า
สาวก แต่เป็นเรื่องราวของพระอาจารย์ คือ “เรื่องราวขององค์พระเยซูคริสต์” พระบุตรของพระเจ้า

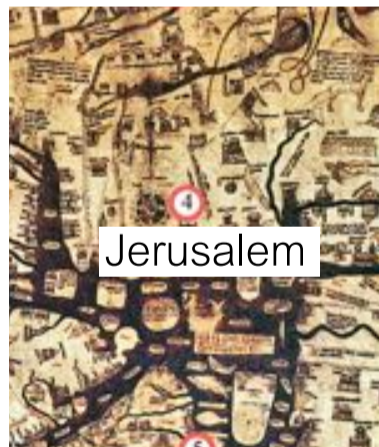
พระกิตติคุณ ไม่ได้เป็นเพียง “ประสบการณ์ทางศาสนา” แต่เป็น “เรื่องราวของการที่องค์พระเยซู
คริสต์ถูกตรึงบนไม้กางเขนและทรงเป็นขึ้นจากความตาย” ท่านลูกาบันทึกให้เราทราบถึง เหตุการณ์ที่
พระเยซูเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มว่า เป็นการท้าทาย ผู้มีอำนาจในโลกยุคนั้นและประชาชน ให้ตัดสินใจ
ว่า “องค์พระเยซูคริสต์คือใคร ? และ มีสิทธิอำนาจอย่างไร ?” ก่อนหน้านี้ท่านลูกาได้ เตือนเรา
ครั้งหนึ่งแล้ว ผ่านเหตุการณ์ที่สิเมโอนพบบิดามารดาและพระเยซูในขณะที่เป็นทารกในพระวิหาร

34 แล้ว **สิเมโอน** ก็อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดาพระกุมารนั้นว่า
 “ดูก่อน ท่านทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้ เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลง
 หรือ ยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ
 35 เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง ” ลูคา 2:34-35

ในปัจจุบัน คนจะล้มลง หรือ ถูกเชิดชูขึ้น (ยกตั้งขึ้น) ขึ้นอยู่กับว่า “เราตอบสนองอย่างไรต่อองค์พระเยซูคริสต์?” เมื่อใดก็ตามที่ความจริงเกี่ยวกับข่าวประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์ ได้ถูกประกาศให้มนุษย์ทราบ มนุษย์ทุกคนจะถูกท้าทายให้ตัดสินใจ การตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่นี้ ไม่ใช่เป็นการตัดสินใจว่าเราจะเลือกนักการเมืองท่านใด (เวลาลงคะแนนเสียง) แต่เป็นการตัดสินใจเลือก ระหว่างชีวิตและความตาย ระหว่างพระเจ้าและตนเอง ระหว่างความรอดหลุดพ้นและการสูญเสียชีวิตนิรันดร์ เมื่อมนุษย์เผชิญกับองค์พระเยซูคริสต์ เขาจะต้องตัดสินใจเลือก เป็นการตัดสินใจครั้งเดียวที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเขา เป็นการตัดสินใจที่เขาจะต้องตัดสินใจ เพราะ การที่ไม่ตัดสินใจเลือกองค์พระเยซูคริสต์ ก็คือการที่ปฏิเสธพระองค์ เป็นการตัดสินใจที่สำคัญที่สุดเพราะไม่มีทางอื่นใดที่จะทำให้เราชอบธรรมต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ผู้ทรงให้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์มาสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อแบกรับโทษ ความบาปผิด เวรกรรม ของเรา ทำให้เราได้รับการไถ่บาปได้รับความรอดหลุดพ้นและถูกถือว่าเป็นคนชอบธรรม ในที่สุดแล้วเราทุกคนจะต้องให้การต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า พระเจ้าจะเป็นผู้พิพากษา เราจะต้องให้การในทุกสิ่งที่เรากระทำ พร้อมทั้งตอบพระเจ้าว่า “เราตอบสนองอย่างไรต่อพระบุตรของพระเจ้า?” ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดบั้นปลายชีวิตของเราว่าจะเป็นอย่างไร

ท่านลูคาบันทึกให้เราทราบว่า งานต่าง ๆ ของพระเยซูบนโลกนี้ ได้บรรลุเป้าหมายในกรุงเยรูซาเล็ม ในพระวิหารเฮโรฟอร์ด (Hereford Cathedral) ประเทศอังกฤษ มี แผนที่โลกที่เขียนบนหนังลูกวัวเมื่อประมาณ 700 ปีมาแล้ว ชื่อ “แมปป์ปา มุนดี (Mappa Mundi)” เราทุกคนทราบดีว่า คนในสมัยนั้นไม่รู้ว่าโลกนี้มีลักษณะอย่างไร พวกเขาไม่ทราบว่า มีทวีปต่างๆ แยกเช่นในปัจจุบันนี้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่อยู่ในแผนที่นั้น ที่บ่งบอกถึง “ความจริงชั่วนิรันดร์” กล่าวคือ ตรงกลางแผนที่ คือ กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างในแผนที่นั้นจะต้องอ้างอิงจากกรุงเยรูซาเล็ม กล่าวคือ นักบวชโบราณที่พยายามวาดแผนที่ในลักษณะที่เป็นไดอะแกรม (diagram) มีแม่น้ำ มีบ้านช่อง มีสัตว์ กำลังสื่อให้เราทราบว่า “สิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงกระทำที่กรุงเยรูซาเล็ม” ได้ทำให้กรุงเยรูซาเล็มเป็น “ศูนย์กลางของประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติและของโลกนี้ชั่วนิรันดร์” (reference point)

การสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากความตายขององค์พระเยซูคริสต์ เป็นหลักสำคัญในการดำเนินชีวิตของคุณหรือไม่? พระเยซูเป็นเหมือนเข็มทิศในการดำเนินชีวิตของคุณ พระเยซูเป็นเข็มทิศในการดำเนินชีวิต ที่ชี้ไป ทิศเหนือ (True North) ให้คุณเสมอ

พระเยซูคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มเพื่อที่จะสถาปนาพระองค์เองเป็นกษัตริย์ แต่พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์อยู่แล้ว ทรงเป็นกษัตริย์ เหนือ กษัตริย์อยู่แล้ว เพราะพระกำเนิดที่พิเศษของพระองค์ในฐานะที่เป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย แต่อาณาจักรของพระองค์ไม่ได้เป็นอาณาจักรของผู้ยิ่งใหญ่และมีอำนาจ-อย่างอาณาจักรโรมัน แต่เป็นอาณาจักรสำหรับ “ผู้ที่หลงหายไป” เป็นอาณาจักรที่พระเจ้าเป็นผู้ตัดสินมนุษย์ ไม่ใช่ใช้ความรำรวยหรือฐานะทางสังคมที่จะมาตัดสินมนุษย์ แต่เป็นอาณาจักรที่อยู่เพื่อคนยากจน คนผิดบาป คนที่ล้มเหลว หมดหวัง เป็น “ข่าวประเสริฐสำหรับมนุษย์ทุกคนที่มีความผิดบาป เวรกรรม” เช่นคุณและผม

28เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเขาไป จะขึ้นไปยัง กรุงเยรูซาเล็ม
29เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานี บนภูเขาซึ่งเรียกว่ามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน 30สั่งว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่มีใครขี่เลย จงแก้มันจูงมาเถิด 31ถ้ามีผู้ใดถามว่า 'ท่านแก้มันทำไม' จงบอกเขาว่า 'พระองค์ต้องประสงค์ลูกลาตัวนี้'” 32สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว 33เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานั้น พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า “ท่านแก้ลูกลาทำไม” 34ฝ่ายเขาตอบว่า “พระองค์ต้องประสงค์ลูกลาตัวนี้” 35แล้วเขาก็จูงลูกลามาถึงพระเยซู และเอาเสื้อของตนปลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นทรงลานั้น 36เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปลงตามหนทาง 37เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดี เพราะบรรดา มหกิจ ซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง 38ว่า “ขอให้ พระมหากษัตริย์ ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จงมีสันติสุขในสวรรค์ และพระสิริในที่สูงที่สุด” ลูคา 19:28 -38

พระเยซูคริสต์ทรงเดินเท้าตลอดระยะ 90 ไมล์ (144 กม) แต่ไมล์สุดท้ายพระองค์ทรงถูกลูกา พระเยซูไม่ได้ทรงม้าศึกเหมือนผู้นำ-มหาอำนาจทางการทหาร แต่พระเยซูคริสต์ทรงเสด็จเข้าสู่เมืองหลวงบนหลังลูกลา-ตั้งพระราชอาสน์ เหตุใดจึงเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างกระทันหัน?

ก่อนหน้านั้นพระเยซูไม่ได้ป่าวร้องว่า “พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ เป็นพระเมสสิยาห์ (Messiah – the anointed King กษัตริย์ ผู้ได้รับการเจิม -พระผู้ช่วยให้รอด ตรงกับภาษากรีกว่า คริสตอส - พระคริสต์)” แต่บัดนี้พระองค์กำลังแจ้งให้ทุกคนทราบว่า พระองค์กำลังทำให้คำพยากรณ์ต่างๆนั้นสำเร็จ

พระองค์กำลังยืนยันถึง ตำแหน่งและพระฐานะ(สถานภาพ)ของพระองค์ในแผนการของพระเจ้า พระองค์คือ พระมหากษัตริย์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งมาหาประชากรของพระองค์ในฐานะ “กษัตริย์แห่งสันติสุข” (King of Peace) พระผู้ช่วยให้รอดหลุดพ้นที่แท้จริงของพวกเขา ดังนั้นในวันนี้ ที่เราเรียกว่า “วันอาทิตย์ทางตาล” พระเยซูกำลังแสดงว่า พระองค์ไม่ได้เป็นผู้ถูกกระทำ (เป็นไปตามยถากรรม) แต่พระองค์ทรงเป็น “ผู้ควบคุมเหนือเหตุการณ์ต่างๆร่วมกับพระบิดา”

ขณะนี้**เป็นเทศกาลปัสกา**ในกรุงเยรูซาเล็ม เทศกาลปัสกาเป็นเวลาที่ประชาชนมากมายเข้ามาด้วยความตื่นเต้น **โยเซฟัส (josephus)** นักประวัติศาสตร์ อาจจะกล่าวเกินความเป็นจริงบ้าง เมื่อท่านบันทึกว่ามีคนกว่า **2.5 ล้านคน**เข้ามาในกรุงเยรูซาเล็ม แต่ถึงกระนั้น เราสามารถสรุปได้อย่างไม่คลาดเคลื่อนว่า ในเทศกาลปัสกาจะมี**คนจำนวนมาก**ไม่ว่าจะเป็นผู้ชาย ผู้หญิง หรือ เด็ก **เข้ากรุงเยรูซาเล็มจากทั่วทุกสารทิศ**ในอาณาจักรโรม รวมทั้ง**กาลิลี**และ **ยูเดีย** ห้องทุกห้องในกรุงเยรูซาเล็มจะเต็มล้นไปด้วยผู้คน จนกระทั่งจำเป็นต้องมี **การกางเต็นท์อยู่นอกกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม** ปัสกาเป็นเทศกาลแห่งความตื่นเต้นเร้าใจที่พวกเขาจะได้ **ยืนยันถึงความเชื่อ ศรัทธาและความเป็นชนชาติของพระเจ้า** ผู้คนเป็นกลุ่มๆ จะทยอยเข้ามา และ **จะได้รับการต้อนรับด้วยเสียงโห่ร้อง** ด้วยถ้อยคำตามประเพณีจากพระธรรมสดุดี

กลุ่มแล้วกลุ่มเล่า พระเยซูคริสต์กับเหล่าสาวกพร้อมทั้งฝูงคนที่เดินมาจากเมืองเบธานีและบริเวณแถบนั้นก็จะเป็นกลุ่มหนึ่งที่ได้เดินเข้ามาโดยมีองค์พระเยซูคริสต์เป็นจุดศูนย์กลาง พวกเขา**เริ่มการเดินทางด้วยเท้า** เหมือนกับคนอื่นๆ แต่เมื่อพวกเขามาถึง**หมู่บ้านเบธฟายี** ซึ่งมีระยะห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณ 1 กิโลเมตร (ซึ่งเป็นระยะที่อนุญาตให้เดินทางได้ในวันสะบาโต) หมู่บ้านเบธฟายีคงมีลูกลาให้เช่าขี่เพื่อเดินทาง พระเยซูคงได้มีการตกลงเตรียมการไว้ล่วงหน้าแล้ว

ดังนั้นเมื่อสาวกมาถึง จึงพบ**ลูกลา(ที่ยังไม่มีใครเคยขึ้นขี่เลย) รออยู่** (ท่านมัทธิวบันทึกไว้ว่ามีสองตัวซึ่งรวมแม่ลาเพื่อทำให้ลูกลาสงบ (มัทธิว 21:2)) **พระเยซูทรงขึ้นประทับบนหลังลา และเริ่มต้นขบวนเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม** ในไม่ช้าขบวนที่มากับองค์พระเยซูคริสต์จากเบธานีก็ได้รับการสมทบด้วยฝูงชนจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเฉพาะเมื่อมีข่าวว่าพระเยซูกำลังเสด็จมาแพร่สะพัดออกไป ท่านมัทธิว บันทึกให้เราทราบว่า

ฝูงชนเป็นอันมาก ได้เอา**เสื่อผ้า**ของตนปูตามถนนหนทาง บางคนก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน มัทธิว 21:8

ในขณะนั้น **ไม่ว่าพระเยซูคริสต์จะเสด็จไปที่ไหน** พระองค์จะเป็นที่รู้จักของฝูงชนและนำมาซึ่งความ**ตื่นเต้น** คนมากมายจาก**กาลิลี**ทางภาคเหนือ (ซึ่งพระเยซูคริสต์ทรงทำพันธกิจและการอัศจรรย์มากมาย) ก็จะรีบมาหา แล้วก็**ป่าวประกาศให้คนอื่นทราบด้วยความภาคภูมิใจ**ในผู้เผยพระวจนะ-บุคคลสำคัญที่มาจากเมืองของตน หลายคนที่เคยได้**ยินกิตติศัพท์ของพระองค์**ก็จะพยายามเข้ามา**ต้อนรับพระองค์** คนมากมายตัดกิ่งไม้ซึ่งในดินแดนแถบนั้นคือ **“ทางปาล์ม/ทางอินทผลัม”** และนำเอา**เสื่อผ้า**ของตนมาปู (เป็นการแสดงความรักแก่กษัตริย์) ประดุจเป็นพรมตลอดทางเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม แล้ว**ฝูงชนก็จะเริ่มโห่ร้อง** ตามอย่างผู้ที่ติดตามพระเยซูคริสต์ได้โห่ร้อง ซึ่งเป็น **การโห่ร้องต้อนรับตามประเพณีนิยมในเทศกาลปัสกา** ด้วยความตื่นเต้น เสียงดัง (จากพระธรรมสดุดีบทที่ 118 ซึ่งเป็นบทสุดท้ายที่จะร้องกันในมือปัสกา) พวกเขา**ร้องว่า**

38“ขอให้ พระมหากษัตริย์ ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ
จงมีสันติสุขในสวรรคต และพระสิริในที่สูงที่สุด” ลูคา 19:38

ท่านมัทธิวบันทึกให้เราทราบถึง เนื้อหาของเสียงให้ร้องอื่น ๆ ว่า

9 ฝ่ายฝูงชนซึ่งเดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็พร้อมกันให้ร้องว่า
“โฮซันนา (ในที่นี้ใช้เป็นคำสรรเสริญ) แก่ราชโอรสของดาวิด ขอให้ท่านผู้ที่เสด็จมา
ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ โฮซันนา ในที่สูงที่สุด” มัทธิว 21:9

โฮซันนาแปลว่า ช่วยเหลือรอด (save rescue saviour) ดุสดุดี 118:25

ส่วนท่านยอห์นบันทึกให้เราทราบว่า

13 เขาก็พากันถือทางอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ ร้องว่า
“โฮซันนา (ในที่นี้เป็นข้อความแสดงการสรรเสริญ) ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมา
ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือ
พระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ทรงพระเจริญ” ยอห์น 12:13

ในขณะนี้ ผู้คนที่มาจากทางภาคเหนือของอิสราเอลต่างก็ เริ่มตระหนักว่า องค์พระเยซูคริสต์แห่ง
นาซาเร็ธ ผู้ทำการอัศจรรย์มากมาย ผู้ซึ่งเทศนาเตะต้อใจฝูงชนจำนวนมาก น่าจะเป็นพระเมสสิยาห์
ที่พวกเขารอคอยกันมาเป็นเวลานาน ผนวกกับการที่องค์พระเยซูคริสต์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มใน
ลักษณะที่พระองค์ทรงเลือกนั้น (ทรงประทับบนหลังลูกลา) เป็นการยืนยันว่า พระองค์คือผู้ใด กล่าวคือ
เป็นการยืนยันว่า “พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์” เพราะนี่คือ สิ่งที่ผู้เผยพระวจนะได้บันทึกบอกไว้ว่า
พระเมสสิยาห์จะทำอะไรบ้าง

เหตุใดที่ตลอดสามปีองค์พระเยซูคริสต์จึงไม่ทรงแสดงตนว่าพระองค์เป็นใคร?

พระเยซูไม่ได้ฉวยโอกาสที่จะใช้การปลุกกระดม

จากการคาดการณ์ จากความหวังของชนชาติอิสราเอล

ว่าจะมีพระเมสสิยาห์เสด็จมา เหตุใดพระองค์จึงทรง

แสดงตนอย่างชัดเจนในเวลานี้ท่ามกลางสาธารณะชนมากมายขนาดนี้?

พระองค์กำลังคิดอะไรอยู่ท่ามกลางเสียงให้ร้อง? ถึงขนาดที่ท่านมัทธิวบันทึกไว้ว่า

10 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า “ใครหนอ”

11 ฝูงชนก็ตอบว่า “นี่คือเยซูผู้เผยพระวจนะ ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี” มัทธิว 21:10-11

สิ่งที่แน่นอนคือ องค์พระเยซูคริสต์ทรงทราบดี ถึงคำพยากรณ์ ที่มีบันทึกไว้ในพันธสัญญาเดิม
เกี่ยวกับพระองค์เอง

💡 อย่างมองข้ามความสำคัญของพระคัมภีร์เดิม (พันธสัญญาเดิม) ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับพันธสัญญา
ใหม่ และ สำหรับชีวิตของเราด้วย

ท่านมัทธิว เป็นผู้ที่บันทึกให้เราทราบ จากผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์

4 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น เพื่อให้เป็นไปตามพระวจนะที่ตรัสโดยผู้เผยพระวจนะว่า

5 จงบอกชาวศิโยนว่า กษัตริย์ของท่านเสด็จมาหาท่าน โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงลา ทรงลูกลา
มัทธิว 21:4-5

ถึงแม้ว่าท่านลูกาไม่ได้กล่าวถึงผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์ แต่ก็เห็นได้ชัดเจน จากการที่ท่านบันทึกอย่างละเอียด เกี่ยวกับเรื่องของลูกลา ว่าท่านลูกาตระหนักถึงคำพยากรณ์นี้ พระเจ้าได้ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์ให้เราทราบแล้วก่อนหน้านี้ว่า

9 ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงรำเริงอย่างยิ่งเถิด โอ บุตรีแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย

จงให้ร้อง ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความยุติธรรมและความรอด

พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา เศคาริยาห์ 9:9

พระเยซูคริสต์ไม่ได้เสด็จมาในฐานะพระเมสสิยาห์ที่มาปลดแอกอิสราเอลจากโรม พระองค์มาในฐานะพระเมสสิยาห์ของพระเจ้าที่เป็นองค์กษัตริย์แห่งสันติราช (สันติสุข) เพื่อที่จะมาปลดปล่อยอิสราเอลจาก 'แอกแห่งความผิดบาป' พระองค์มาเพื่อคนทั้งโลกจะได้รอดหลุดพ้นจากการถูกจองจำด้วยโซ่ตรวนของความผิดบาปเวรกรรมและความตาย พระองค์ไม่ได้มาเพื่อที่จะครองราชย์บนแผ่นดินโลกผ่านทางศึกสงคราม แต่พระองค์มาเพื่อที่จะครองโลกนี้ทั้งหมด(รวมทั้งแผ่นดินของพระเจ้า) ผ่านทางไม้กางเขน

แน่นอนการที่พระองค์จะทำภารกิจนี้สำเร็จ พระองค์จะต้องเผชิญกับอำนาจของโลกและอำนาจของสวรรค์ พระองค์จะต้องทำตาม น้ำพระทัยของพระบิดา และจะต้องเผชิญกับการต่อต้าน ความทารุณโหดร้ายจากผู้นำชาวยิว ซึ่งวนเวียนอยู่ใกล้ๆ องค์พระเยซูคริสต์ตลอดสัปดาห์สุดท้าย แม้ว่าในขณะนี้พวกเขาก็ยังประท้วง ถึงสิ่งที่เขาได้เห็น ว่าองค์พระเยซูคริสต์กำลังได้รับพระเกียรติ

39 ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวก ของท่าน”

ลูกา 19:39

พระเยซูคริสต์ทรงตระหนักว่า พระองค์เอง คือ ใคร และ ตระหนักว่า สิ่งที่พระองค์กำลังจะกระทำต่อไปนั้นมีความสำคัญเพียงใด พระองค์จึงตอบว่า

40 “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้อง”

ลูกา 19:40

ในขณะที่เดียวกันพระองค์ก็ตระหนักถึง โศกนาฏกรรมที่กำลังจะเกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม จากการที่พวกผู้นำชาวยิว กำลังเตรียมวางแผนการในการกำจัดพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วทั้งกรุงเยรูซาเล็มควรจะเป็นที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับพระบุตรของพระเจ้า

41 ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ เห็นกรุงแล้ว ก็กันแสงสงสารกรุงนั้น 42 ว่า “โอ อยากให้เจ้า
คือเจ้าเองรู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว
43 ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู้เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน
44 แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับทั้งลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า
และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า”

ลูคา 19:41-44

หลังจากนั้นเพียงไม่ถึง 40 ปี คำพยากรณ์ของพระองค์ก็เป็นจริง การที่ชนชาติอิสราเอล ตาบอด
การรักชาติอย่างไม่ลืมหูลืมตาของชนชาติอิสราเอล จนทำให้พวกเขา **ไม่ตระหนักว่าองค์พระเยซูคริสต์
คือใคร** จนทำให้พวกเขาหลงผิดไปตรึงองค์พระเยซูคริสต์ ความรักชาติเช่นเดียวกันนี้ ได้ทำให้อิสราเอล
เป็นกบฏต่อโรม จนทำให้จักรพรรดิไททัส (Titus)

ส่งกองทัพมาปราบกบฏอย่างทารุณโหดร้าย

คนอิสราเอลนับพันคนถูกตรึงบนไม้กางเขนรอบกำแพงเมือง

พระวิหารซึ่งเพิ่งสร้างเสร็จได้ไม่นานก็ถูกทำลายราบเป็นหน้ากลอง

องค์พระเยซูคริสต์ทรงทราบว่า กรุงเยรูซาเล็มอยู่ภายใต้การปกครอง

ของกลุ่มคนที่ทารุณโหดร้าย องค์พระเยซูคริสต์ทรงทราบถึง

ประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลที่มีความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณที่สับสน และ ล้มเหลวที่จะตระหนัก

ว่า องค์พระเยซูคริสต์เป็นผู้ใด จนทำให้เขาปฏิเสธพระองค์ และ ตรึงพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า

ในขณะที่ฝูงชนกำลังให้ร้องด้วยความชื่นชมยินดี แต่พระเยซูทรงเศร้าเสียใจกันแสงสงสารชนชาติอิสราเอล

ลักษณะการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มของพระเยซูคริสต์(ทรงประทับบนหลังลูกลา) ตามคำพยากรณ์ของ
ผู้เผยพระวจนะคือ ภารกิจของพระเมสสิยาห์(Messianic act) **อย่างแรก**ซึ่งเป็นการกระทำที่สำแดงถึง
ความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ แต่ไม่เป็นไปตามคาดหวังของฝูงชน

ท่านมาระโกบันทึกให้เราทราบว่า **พระเยซูคริสต์เสด็จตรงไปยังพระวิหาร**

11 พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม และเข้าไปในบริเวณพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้ว
เวลาก็จวนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น

มาระโก 11:11

นักวิชาการคาดว่า การที่พระเยซูทรงทำอย่างนี้ ก็เพื่อที่จะสงบฝูงชนที่ให้ร้องเสียงดังด้วยความตื่นเต้น
ให้ห่างไกลจาก **ป้อมโรมันที่อยู่ติดกับพระวิหาร** เพื่อไม่ให้ความตื่นเต้นและความกระตือรือร้นของฝูงชน
ถูกปลุกปั่นมาเป็นความรักชาติ ซึ่งสามารถกลายเป็นการกบฏประท้วงได้โดยง่าย ท่านมาระโกบอกเราว่า
พระองค์ทอดพระเนตรทุกสิ่งจนทั่วเวลาจวนค่ำแล้ว พระองค์ก็เสด็จเงิบๆกลับไปยังหมู่บ้านเบธานีกับ
สาวก 12 คนของพระองค์

วันรุ่งขึ้นพระองค์ได้ทรงกระทำ ภารกิจของพระเมสสิยาห์อย่างที่สอง กล่าวคือ **การชำระพระวิหาร**
เป็นการกระทำที่สำแดงถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์

45 ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าไปในบริเวณพระวิหาร แล้วทรงเริ่มจับไล่คนทั้งหลายที่ค้าขายอยู่นั้น
 46 และตรัสแก่เขาว่า “มีพระวจนะเขียนไว้ว่า **นิเวศของเราควรจะเป็นนิเวศอธิษฐาน**
แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น ถ้ำของพวกโจร” 47 พระองค์ทรงสั่งสอนในบริเวณพระวิหารทุกวัน
 แต่พวกมหาปุโรหิตพวกธรรมาจารย์ และคนสำคัญของพลเมือง ได้หาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย
 48 แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก **ลูกา 19:45-48**

ก่อนอื่นเราจะต้องเข้าใจว่า การแลกเงินและการค้าขายสัตว์ มีความจำเป็นสำหรับการถวายสัตวบูชา
 ไถ่บาป และ การนมัสการในพระวิหาร เงินหลากหลายสกุลจากประเทศต่างๆจะต้องถูกแลกให้เป็น
 เหรียญไทเรียน (Tyrian) ซึ่งเป็นเหรียญที่เป็นที่เชื่อถือเพราะมีปริมาณทองคำและเงินตามมาตรฐาน
 แต่ตลาดสำหรับการค้าขายสัตว์สำหรับการนำมาถวายสัตวบูชาและการแลกเงิน อยู่นอกกรุงเยรูซาเล็ม-
 บริเวณภูเขามะกอกเทศ ซึ่งเป็นสถานที่ที่เหมาะสม แต่ถึงกระนั้นครอบครัวของมหาปุโรหิตอันนาส
 ซึ่งมีอำนาจและมีอิทธิพลควบคุมทั้งระบบธุรกิจและการเมืองในกรุงเยรูซาเล็ม จึงมีผลกระทบกับพระวิหาร
 โดยตรง พวกเขาใช้อำนาจเพื่อที่ตนเองจะได้เปรียบคู่แข่ง โดยการอนุญาตให้ใช้บริเวณภายในพระวิหาร
 กล่าวคือ ลานของคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในลานพระวิหารชั้นนอก สำหรับธุรกิจที่ทำเงินมหาศาลให้กับ
 พวกเขา นักวิชาการเรียกครอบครัวนี้ว่า “กลุ่มเยรูซาเล็มมาเฟีย”
 ซึ่งนำโดยอันนาสและลูกชายและลูกเขย-คายฟาส

ทุกคนเป็นปุโรหิตและเป็นมหาปุโรหิต คนละช่วงเวลาที่แตกต่างกันไป
 ครอบครัวฉลาดแกมโกงและโหดร้ายนี้

ได้เอื้อประโยชน์ให้กับพวกพ้องเพื่อให้ได้เปรียบคู่แข่ง

ในการทำธุรกิจโดยอนุญาตให้พวกพ้องของตนเอง

ใช้พื้นที่ของพระวิหารในส่วนลานพระวิหารชั้นนอก (ที่เป็นส่วนของคนต่างชาติเข้ามาอธิษฐานในพระวิหาร)

เป็นที่สำหรับทำธุรกิจแลกเงินและค้าสัตว์ พวกเขาอะลุ่มอล่วย และมีสายสัมพันธ์กับโรม ร่วมกัน

เอารัดเอาเปรียบ ตักตวงผลประโยชน์จากประชาชนเพื่อพวกพ้องของตนเอง (ในปัจจุบันเราจะเรียกว่า

ผลประโยชน์ทับซ้อน- conflict of interest) และกดขี่ข่มเหงประชาชน กลุ่มคนเหล่านี้แหละที่เป็นคนที่

ทรยศ ที่ได้สวนตัดสิน และ นำไปสู่การประหารองค์พระเยซูคริสต์

แต่บัดนี้พระมหากษัตริย์ได้เสด็จเข้ามายังพระวิหารของพระองค์ และพบว่า คนต่างชาติที่แสวงหา

พระเจ้าได้รับการดูหมิ่น ด้วย “ระบบทุนนิยมของชาวยิว”

แม้แต่ชาวยิวเองก็ไม่สามารถที่จะอธิษฐาน

โดยปราศจากเสียงรบกวนจากเหรียญเงินกระทบกัน

และ เสียงอึกทึกของตลาดที่อยู่ในลานพระวิหารข้างเคียง

สมบัติของพระเจ้าได้ถูกนำมาใช้เพื่อธุรกิจส่วนตัว

พระวิหารของพระเจ้าซึ่งควรจะเป็นนิเวศอธิษฐาน

ได้ถูกทำให้เป็นแหล่งค้าขายที่เอารัดเอาเปรียบ-ไม่ต่างจากการปล้นประชาชน

เราทุกคนอาจจะรู้สึกขยะแขยงกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ถึงกระนั้นมันเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ที่เต็มไปด้วยความหึงผยองและความโลภ มิใช่หรือ? บ่อยครั้งที่คริสตจักรของพระเจ้าได้ถูกนำมาใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตน จากประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้น ตั้งแต่ในสมัยยุคกลางที่มีโป๊ป(Pope) จนกระทั่งทุกวันนี้ ที่มีนักประกาศเร่ร่อนและนักประกาศทางโทรทัศน์ ที่คอยเอาไรต์เอาเปรียบประชาชนของพระเจ้า

 ลองสำรวจตัวเราเองดูว่า 'ตัวเราเองนั้น ปราศจากความผิด หรือเปล่า?' เราเคย ต่อรองกับพระเจ้าในลักษณะนี้ใหม่ว่า 'ถ้าพระองค์ทรงอวยพระพรฉันในเรื่องนี้ แล้วฉันจะรับใช้พระองค์?'
อย่า เอาคริสตจักร หรือ ใช้พระเจ้า เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง

การกระทำขององค์พระเยซูคริสต์ในการชำระพระวิหารตอนนี้เป็นการบ่งบอกว่า พระองค์มีสิทธิอำนาจเหนือพระวิหาร ในพระคัมภีร์เดิมกล่าวถึง เชื้อสายของกษัตริย์ดาวิดที่แท้จริง (True Davidic King) คือผู้ชอบธรรมในการปกครองพระวิหาร ดังนั้นการที่พระเยซูคริสต์ทรงชำระพระวิหาร เป็นการกระทำที่บ่งบอกถึงสิทธิอำนาจของพระองค์เหนือพระวิหาร เหมือนกับ การที่พระองค์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มบนหลังลูกลา การกระทำทั้งคู่ ของพระองค์ เป็นการตอกย้ำคำพยากรณ์ ที่กล่าวถึง กษัตริย์ของพระเจ้า ที่สร้างพระวิหารของพระเจ้า และ ปกครองพระวิหารของพระองค์ ผู้เผยพระวจนะ เศคาริยาห์ ได้กล่าวว่า

12 'พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ชายผู้ที่มีชื่อว่าพระอังกูร เพราะท่านจะไพบูลย์ในสถานที่ของท่าน และจะสร้างพระวิหารของพระเจ้า
21เออ และหม้อทุกลูกในเยรูซาเล็มและยูดาห์ จะเป็นของบริสุทธิ์แต่พระเจ้าจอมโยธา เพื่อว่าทุกคนที่มาถวายสัตวบูชาจะเอาหม้อไปบ้าง และจะต้มเนื้อในหม้อเหล่านั้น
ในวันนั้นจะไม่มีพ่อค้าในพระนิเวศของพระเจ้าจอมโยธาอีกต่อไป
อังกูร = หน่อเนื้อเชื้อไข เชื้อสาย เศคาริยาห์ 6:12, 14:21

การชำระพระวิหารของพระเยซูจะทำให้คนอิสราเอลคิดถึง พระธรรมตอนนี้ และ ตระหนักว่า เวลานั้นมาถึงแล้ว พระเยซู คือ บุคคลผู้ นั้น ซึ่งได้มาปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขา เป็นการกระทำอย่างตั้งใจของพระเยซูเพื่อที่จะสะท้อนคำพยากรณ์ ของผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์ และ ผู้เผยพระวจนะมาลาคี

1พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า "ดูเถิด เราส่งทูตของเราไปเพื่อเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และพระเจ้าผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกะทันหัน ทูตแห่งพันธสัญญาผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านกำลังมาแล้ว มาลาคี 3:1

องค์พระเยซูคริสต์กำลังพิพากษาพระวิหารซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สูงสุดของชนชาติอิสราเอลซึ่งอีกไม่นานพระองค์จะแทนที่พระวิหารด้วยตัวพระองค์เอง และ ด้วยแผ่นดินของพระองค์ที่พระองค์กำลังจะตั้งขึ้น องค์พระเยซูคริสต์กำลังประกาศพระองค์เองว่า พระองค์คือพระเมสสิยาห์ ซึ่งบัดนี้บรรดาผู้มีอำนาจที่ปกครองพระวิหารอยู่ไม่สามารถที่จะเพิกเฉยได้อีกต่อไปแล้ว พระเยซูคริสต์กำลังทำทนายผู้มีอำนาจ เป็นการทำทนายซึ่งนำไปสู่การที่พระองค์ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน โดยเป็นไปตามแผนการของพระเจ้าตั้งแต่ต้น

 พระเยซูคริสต์ไม่เพียงแต่พูดสั่งสอนประชาชน แต่การกระทำของพระเยซูคริสต์สำแดงให้เห็นชัดเจนว่า พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ องค์เที่ยงแท้ ดังนั้นในฐานะที่เราเป็น คริสเตียน การกระทำและคำพูดของเรา จะต้องสอดคล้องกัน และ สำแดงให้เห็นชัดเจนว่า ‘เราเป็นสาวกของพระเยซู’

“การที่พระเยซูคริสต์ทรงชำระพระวิหาร” เป็นการผลักดันให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆที่ตามมา เนื่องจากความขัดเคืองของผู้มีอำนาจในพระวิหารที่เกรงว่า

พระองค์กำลังทำลายฐานอำนาจและธุรกิจของตน พวกเขาจึงตั้งใจกำจัดพระองค์ทิ้งโดย

อาศัยสาวกของพระองค์คนหนึ่งในการจับกุมพระองค์

ในขณะที่พระองค์ไม่ได้สั่งสอนอยู่ท่ามกลางประชาชนในพระวิหาร

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ควบคุมเกมส์ ควบคุมเวลาของ

การสิ้นพระชนม์ของพระองค์-ซึ่งเป็นเวลาเดียวกัน กับที่ลูกแกะปัสกาทั้งหลาย ได้ถูกถวายเป็นบูชาเพื่อไถ่

และ ชำระล้างความผิดบาปเวรกรรมของชนชาติอิสราเอล เวลานี้เองที่องค์พระเยซูคริสต์-ผู้ทรงรับ

หน้าที่เป็น ‘ลูกแกะปัสกา’ ที่จะถูกถวายเป็นบูชา เพื่อแบกรับโทษ ความผิดบาปเวรกรรมของมนุษย์ทั้งโลก-

รวมทั้งของคุณและผม

 พระเยซูคริสต์กำลังเตือนเรา ทุกคนที่ใช้ศาสนาแต่ไม่ให้ศาสนาขัดเกลาเปลี่ยนแปลงเรา

มนุษย์เราทุกคนมี “สัญชาตญาณของการนับถือศาสนา” แต่การนับถือศาสนาของเรานั้นปนเปไป

ด้วยความผิดบาป เราต้องการใช้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเพื่อที่จะปกป้องคุ้มครองดูแลเรา หรือ เพื่อที่

จะบันดาลสิ่งที่เราต้องการ สิ่งที่เราปรารถนา การที่มนุษย์เรามีธรรมชาติเช่นนี้ เราจึงได้พัฒนาระบบแนว

ความคิดต่างๆ ศาสนา เครื่องราง ของขลัง คาถา ปลุกเสก เพื่อที่จะโน้มน้าวให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย

ทำในสิ่งที่เราต้องการ บันดาลให้เป็นไปตามที่เราต้องการ

ศาสนาไม่สามารถช่วยเราได้ เพราะธรรมชาติบาปเวรกรรมของมนุษย์

ดังนั้นเราจึงต้องการความช่วยเหลือที่ไม่ได้

“อยู่ในและมาจาก” มนุษย์-ที่เต็มไปด้วยความผิดบาปเวรกรรม

มีเพียงพระเจ้าองค์บริสุทธิ์เท่านั้นที่จะสามารถกอบกู้เราให้หลุดพ้น

จาก‘ธรรมชาติแห่งความผิดบาปเวรกรรมของมนุษย์’ได้

พระเจ้าที่มนุษย์ได้กบฏ และได้ต่อต้าน

พระเจ้าผู้ทรงอดทนนาน พระเจ้าผู้ทรงรักเรา พระเจ้าผู้ซึ่ง “เราต้องการเป็นพระเจ้า- แทนที่พระองค์”

ถึงแม้ว่าเราจะกลับคืนดีกับพระเจ้า ผ่านทางการที่เราเชื่อศรัทธาวางใจในองค์พระเยซูคริสต์ พระบุตร

องค์เดียวของพระเจ้า ผู้ทรงตายแทนเรา บนบนไม้กางเขน แม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ ถ้าเราสำรวจชีวิตของเราให้ดี

เราจะพบว่า เรามักจะใช้การอธิษฐานของเรานั้นเพื่อตัวเราเอง เพื่อผลประโยชน์ของเรา เพื่อความ

ทะเยอทะยานของเรา เพราะความไม่มั่นคงของเรา แม้แต่คริสตจักรก็ได้กลายเป็น “สนามแห่ง

การแข่งขัน” การพัฒนาตนเองเพื่อตนเอง เป็นชุมชนที่เต็มไปด้วยความขัดแย้ง และ ความไม่ไว้วางใจ

ซึ่งกันและกัน ความสงสัย ความบาดหมาง อาฆาต เคียดแค้น ความไม่พอใจ ซิงดีซิงเด่น เมื่อเราอ่าน

จดหมายฝากของท่านอาจารย์เปาโล เปโตร และ ยอห์น เราจะเห็นว่าสิ่งต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้นมาตั้งแต่ในสมัยนั้นแล้ว เพราะนี่คือ **ธรรมชาติบาปของมนุษย์** ซึ่งเกาะติดกับเราอย่างแนบแน่นหนา มีเพียงการตายและการเป็นขึ้นจากความตายขององค์พระเยซูคริสต์เท่านั้น ที่จะสามารถทำให้เราหลุดพ้นจากฤทธิ์อำนาจและการผูกมัดของความบาปได้

ในขณะนี้ สิ่งที่เราทำได้เพียงอย่างเดียว คือ การที่เรายอมจำนนต่อองค์พระเยซูคริสต์ ยอมให้ พระองค์ขัดเกลาเปลี่ยนแปลงเรา องค์พระเยซูคริสต์จะทรงชำระ **แรงจูงใจ**ในชีวิตของเรา พระองค์จะทรง **แก้ไข**ความรู้สึกชอบธรรมอันจอมปลอมของเรา พระองค์จะทรงเปิดเผยและเปลี่ยนความหน้าซื่อใจคดของเรา ขอให้เรารักองค์พระเยซูคริสต์มากขึ้นทุกวัน พระองค์ทรงยอมทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้เพื่อเรา

คุณซาบซึ่งใหม่ว่าการที่พระองค์ทำสิ่งเหล่านี้ก็เพราะพระองค์ทรงรักเรา

พระองค์ทรงอดทนนาน และ พระองค์จะทรงทำงาน

ในการขัดเกลาเปลี่ยนแปลงเราให้เป็นเหมือนกับ

องค์พระเยซูคริสต์มากยิ่งขึ้นทุกวัน

ขอเพียงแต่ให้เรายอมจำนนต่อพระองค์

และ ทำงานร่วมกับพระองค์

เมื่อพระองค์ชี้ให้เราเห็นถึงข้อบกพร่องของเรา

เราจะยอมจำนนที่จะให้พระองค์ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงเรา

เราจะต้องตั้งใจปฏิเสธตนเอง และไม่หาข้ออ้างที่จะไม่เชื่อฟังพระองค์

เราจะต้องมีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะรักพระองค์มากยิ่งขึ้นทุกวัน เราจะดำเนินชีวิตด้วยความชอบธรรม

เราจะอธิษฐานวิงวอนต่อพระองค์ด้วยความมั่นใจว่า “ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้ เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” อาเมน

คำถามชวนคิดใคร่ครวญ

- 1) เหตุการณ์ที่พระเยซูเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม เป็นการท้าทาย ผู้มีอำนาจในโลกยุคนั้นและประชาชนให้ตัดสินใจ เรื่องอะไร? เพราะเหตุใด?
- 2) การตัดสินใจครั้งเดียวที่สำคัญที่สุดในชีวิตมนุษย์เป็นการตัดสินใจเลือก ระหว่าง อะไรกับ อะไร? เหตุใดจึงสำคัญ?
- 3) อะไรเป็นตัวกำหนดบั้นปลายชีวิตของเราว่าจะเป็นอย่างไร?
- 4) “แม็ปป้า มุนดี (Mappa Mundi)” สื่อให้เราทราบ“ความจริงชั่วนิรันดร์” อย่างไร?
- 5) เหตุใด พระเยซูจึงทรงขึ้นประทับบนหลังลาเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม?
- 6) เหตุใดจึงมีฝูงชนเป็นอันมาก มาต้อนรับขบวนเสด็จของพระเยซู?
- 7) ฝูงชนเป็นอันมาก ต้อนรับพระองค์อย่างไร? เพราะเหตุใด?
- 8) เนื้อหาของเสียงโห่ร้อง ต้อนรับ มีอะไรบ้าง? มีนัยสำคัญอย่างไร?
- 9) เหตุใด ผู้นำชาวยิว จึงประท้วงให้พระเยซูห้ามเหล่าสาวก? พระเยซูตอบสนองอย่างไร? เพราะเหตุใด?
- 10) เหตุใด พระเยซูจึงกันแสงสงสารกรุงเยรูซาเล็ม? จงอธิบาย
- 11) เมื่อมาถึงกรุงเยรูซาเล็มพระเยซูคริสต์ทรงทำอะไรบ้าง? เพราะเหตุใด?
- 12) ‘ภารกิจของพระเมสสิยาห์’ สองอย่าง คือ อะไร? สำคัญอย่างไร?
- 13) ‘การชำระพระวิหาร’ หมายความว่าอะไร? ทำไม พระเยซูจึงทรงชำระพระวิหาร?
- 14) ‘พระเมสสิยาห์’ แปลว่าอะไร? ใคร คือ พระเมสสิยาห์? เพราะเหตุใด?
- 15) ‘การที่พระเยซูถูกตรึงในช่องเทศกาลปัสกา’ มีนัยสำคัญ อย่างไรบ้าง?
- 16) ศาสนาไม่สามารถช่วยเราได้ เพราะเหตุใด?
- 17) ถึงแม้ว่า เราจะกลับคืนดีกับพระเจ้า แต่ธรรมชาติบาปของมนุษย์ ก็ยังเกาะติดเราอย่าง แน่นหนา ดังนั้น สิ่งเดียวที่เราสามารถทำได้ คือ อะไร? เพราะเหตุใด?
- 18) จงสำรวจชีวิตคุณว่า คุณตั้งใจปฏิเสธตนเอง ไม่หา ข้ออ้าง ที่จะไม่เชื่อฟัง พระเยซูคริสต์ และ มุ่งมั่นตั้งใจที่จะรักพระองค์มากยิ่งขึ้นทุกวัน หรือไม่?

